

machart

MELCHIOR
KOTNOWSKI

PŘÍPAD

klopýtání
alternativní
současností

VELIKÉHO MISTRA

machart

служить.

И отъ этого подвига умомъ мы можемъ ждать великихъ дѣлѣй, которыя не останутся безъ вліянія и на Западную Европу. Россія, воспринявшая столько революціонной инициативы съ Запада, теперь, быть можетъ, сама готова послужить для него источникомъ революціонной энергіи. Разгарающееся русское революціонное движеніе окажется, быть можетъ, самымъ могучимъ средствомъ для того, чтобы вытравить тотъ духъ дряблага филистерства и трезвеннаго политиканства, который начинаетъ распространяться въ нашихъ рядахъ, и заставить снова выплывать

Román vydalo petrohradské nakladatelství Zarja ve své edici Žil Vern. Tato edice systematicky mapuje zahraniční literární sci-fi scénu. Před několika lety v ní již vyšel povídkový soubor jiného českého spisovatele tohoto žánru, Josefa Nesvadby. Největším kladem prvního vydání v ruštině je nepochybně skvělý překlad mladého bohemisty Sergeje Uškova, který prokazuje dokonalou, přímou hodinářskou práci s ruským jazykem. Ten se v jeho překladu pozdvihuje k výšinám přímo turgeněvovským. To je jistě, vzhledem k jeho mládí, světél-

служить.

И отъ этого подвига умомъ мы можемъ ждать великихъ дѣлѣй, которыя не останутся безъ вліянія и на Западную Европу. Россія, воспринявшая столько революціонной инициативы съ Запада, теперь, быть можетъ, сама готова послужить для него источникомъ революціонной энергіи. Разгарающееся русское революціонное движеніе окажется, быть можетъ, самымъ могучимъ средствомъ для того, чтобы вытравить тотъ духъ дряблага филистерства и трезвеннаго политиканства, который начинаетъ распространяться въ нашихъ рядахъ, и заставить снова выплывать яркимъ пламенемъ живую борьбу и страстную преданность нашимъ великимъ идеаламъ.

Россія давно уже перестала быть для Западной Европы простымъ оплотомъ реакціи и абсолютизма. Дѣло обстоитъ теперь, пожалуй, какъ разъ наоборотъ. Западная Европа становится

ko naděje v době, kdy náš mateřský jazyk, jazyk tolika světově proslulých literárních velikanů, prochází obdobím brutálně akcelerujícího úpadku.

Autor, český spisovatel Melchior Kotnowski, nám zde předkládá truchlivou vizi alternativní současnosti, která pro ruského čtenáře nebude právě nejsrozumitelnější. Detektivní příběh se odehrává ve fiktivní sjednocené frankofonní evropské republice, která, pod vlivem francouzského pokrokářství, ovládla tuto část světa svou vítěznou ideologií, založenou na pozitivismu a ateismu. Nosným tématem je zde

телей, но героизму и беззаветной самоотверженности революционеров ни в чем не уступить борьбѣ прежнихъ періодовъ русскаго движенія.

Но мы присутствуемъ при началѣ не только физической борьбы силы противъ силы въ Россіи. Нѣтъ; рука объ руку съ революціей кулакомъ идетъ революционизированіе головъ. Пробуждающееся слоѣ народа охватываетъ горячая жажда знанія, стремленіе уяснить себѣ свои историческія задачи и тѣмъ самымъ подойти къ рѣшенію самыхъ сложныхъ и смѣлыхъ проблемъ, возвыситься выше мелочности повседневной борьбы, оки-

svobodné zednářství, ono feudálně-buržoazní náboženství-nenáboženství, jehož pseudohumánní falešné cíle tak geniálním způsobem rozkryl náš veliký Tolstoj v románu Vojna a mír. O to je smutnější, že podle nám dostupných informací se v devadesátých letech minulého století znovu obnovila činnost tohoto bizarního a ruské duši tak cizího bratrstva i v naší zemi.

Jakkoli předstírá jistou světovost, autor se bohužel neubránil onomu knedlíkovému nacionalismu, který je v české společnosti stále živý ve vzpomínce na sovětskou bratrskou

pomoc v roce 1968. Jeho vize Evropy jaksi s naším Ruskem nepočítá. Odsouvá je tam, kde je vždy chtěli vidět všichni ti takzvaní liberální západoevropští nacionalisté – na periferii, do hlubokého sněhu mrtvolné nehybnosti pravoslavné monarchie. Raněný medvěd, carské Rusko, je jen truchlivým statistou ve fresce autorem vytvořeného dramatu. Naše Rusko, které do pokladnice světové vědy a kultury přineslo...

Z recenze novinářky
Jeleny Tiomchiny
pro Echo Moskvy

съ обоими врагами, и что новыя „связанные союзъ“ рухнуть героическѣ и дасть опору героямъ-революционерамъ изъ другихъ слоевъ народа, опору, которой они до сихъ поръ были лишены. Такимъ образомъ мы плетъ на встрѣчу новой эпохѣ революционной борьбы въ Россіи, — борьбы, которая разыгрывается на болѣе широкой основѣ, тѣмъ четверть вѣка тому назадъ, но по ожесточенію борцовъ, по зѣвской жестокости и извѣсти угнетателей, по героизму и беззаветной самоотверженности революционеровъ ни въ чемъ не уступить борьбѣ прежнихъ періодовъ русскаго движенія.

Но мы присутствуемъ при началѣ не только физической борьбы силы противъ силы въ Россіи. Нѣтъ; рука объ руку съ революціей кулакомъ идетъ революционизированіе головъ. Пробуждающееся слоѣ народа охватываетъ горячая жажда знанія, стремленіе уяснить себѣ свои историческія задачи и тѣмъ

приказ
за „бу
заніи
дующи
въ Мо
Пр
400 че
ихъ
разсм
мнани
Липц
одно
торм
намѣч
Сибир
къ ар
люб
каль
произ
наско
вить
даже
панря
кажд
челов
тирах
сходн
обсуж
мовет
толпа
элемен
были
и кур
верси
пе бы
двор
котор
къ не
нахо

НА
Въ
прика
за „бу
заніи
дующи
въ Мо
Пр
400 че
ихъ

That

up the sales
This
in all
ed on
orded,
before
easing
ear.

ever-
colored
I take
of the
thou-
reater
h has
begin-

posing,
es to
side
Yule-
rklng
with
emind
ity for
given

E
ASK

an ap-
Wash-
justice
people
rded a
npathy
es of
scant
t once

y told
s from
Senate
charges
dic do-
ndians
n sold
want a
public
e ways
agent
h two
often
ate af-
t

hospital Thursday.
The mother had been refused ad-
mission at the county hospital, ac-
cording to the story, in which hos-
pital officials themselves concur.

"She came here asking admission
and stating that she expected to give
birth to a child," said the physician
in charge Thursday. "We didn't have
a single bed available and told her
so as kindly as we could. There
was nothing about her case to indi-

Na své poslední služební
cestě do New Yorku jsem
si při návratu koupil na
letišti JFK vámi vydaný
detektivní román *The Case of
The Grand Master* od Melchi-
ora Kotnowski. Vždy si kupuji
nějaké čtení do letadla, abych si
zkrátil let domů do Aucklandu,
a poslední dobou jsem si oblíbil
Vámi vydávané detektivky. Vy-
bral jsem si tuto knihu pro její
inzerovaný zednářský obsah, měl
jsem totiž a stále mám v rodi-
ně i mezi přáteli několik zedná-

and went but a few blocks when she
decided to alight and walk. Her con-
dition becoming more acute, she sat
on the sidewalk and was then taken
by passersby into the Henry plant.

Company employees counselled with
her as the ambulance was awaited,
but up to the moment of the child's
birth did not know the nature of the
girl mother's difficulty.

In honor of the unexpected birth
on their premises, officials of the

řů. V knize mne velmi překvapil
popis zednářství, které pracovalo
na principu ateismu a jehož čle-
ny byly i ženy. To bylo v zásad-
ním rozporu s tím, co jsem se já
dozvěděl od svých známých zed-
nářů. Pak jsem ale o tomto té-
matu hovořil se svým švagrem,
který je Francouz, a ten mi po-
tvrdil, že ve Francii i jinde v Ev-
ropě skutečně existují zednářské
skupiny, které netrvají na víře
v Boha a přijímají i ženy. Pro
mne je to naprosto překvapující
informace, ale musím uznat, že

Seattle, Washington, have been
agreed upon and Judge Griffin re-
quests that you meet him with all
other delegates chosen by the vari-
ous other tribes in the city of Ever-
ett, at the Court House, Thursday at
10 o'clock a. m., December 17, to
sign the contract. You are hereby
requested to be present. Very truly
yours, W. F. Dickens, superintendent.

RESERVATION LEASES IN GREAT DEMAND

YAKIMA, Wash., Dec. 10.—Re-
quests for leases on the reservation
for next year are coming in larger
numbers than can possibly be taken
care of, is the report from the
Yakima Agency this week. Inqui-

It will not be possible to put the
Fort Simcoe buildings in shape for
reoccupancy by the first of the
year, it is claimed, and in the
meantime the Toppenish Commer-
cial Club is bringing pressure to
secure reversal of the order for re-
moval.

Want Exendine Now

Washington State Students and Pull-
man Townspeople Make Known
Their Wants in No Uncertain
Way.

PULLMAN, Wash., Dec. 7.—Will
Washington State accept Coach A.
A. Exendine's resignation?

This question will not be settled
for some time. The athletic coun-

Jim
ever
name
years
ity o
As
great
shonc
Olym
and a
He w
cham
Gusta
procl
Jim
land,
ican
ary a
rified
ly co
nad t
on sh
the a
tency
Th
no m
fore
ever,
charg
ed a
the
parti
the g
Ro
New
boca
Last
for t
He
moon
forti
as an
a lon
Th
grea
ror o
game
team
foot
stre
He
kick
crush
was
rific
on c
With
his
comb
and
Scot

iven ington: Tulalip Indian Agency.
Tulalip, Wash., Nov. 20, 1925.
Ed Percival Marysville, Wash.

SK
ap-
ash-
stice
ople
ed a
athy
s of
cant
once

Dear Sir: The terms of the attorney's contract, which you were selected by the Indians in council assembled to sign as their representatives, with the attorney of their choice, Judge Arthur E. Griffin of Seattle, Washington, have been agreed upon and Judge Griffin re-

autor pracuje s doložitelnou realitou.

Jsem technický inženýr a jsem zaměstnán jako provozní ředitel námořní dopravní společnosti New Zealand Streamlines. Proto mne při čtení zaujala autorova vize alternativní reality a technického zpždění popisovaného světa v porovnání s naší realitou. Z knihy lze soudit, že stav technického rozvoje odpovídá tak druhé polovině 19. století v našem světě. Mým koníčkem je historie vývoje techniky a pře-

munication from Indian Commissioner Burke, who asks if the present agency quarters in Toppenish can be rented from month to month pending determination of the controversy over removal of the agency to its original quarters at Fort Simcoe. The government's lease on the quarters expires December 31.

It will not be possible to put the Fort Simcoe buildings in shape for

četl jsem již pěknou řádku knih na toto téma. Přijmu-li autorovu hypotézu dominance francouzského kulturně-civilizačního modelu, a tím zásadního potlačení dynamiky anglosaského modelu kapitalismu, dovedu si takovouto zpomalenou formu technického rozvoje představit.

Z anketního dopisu
pana Hiram Smitha
newyorskému vydavatelství
Sepekowski & Son

the Satus and six more are pending.

Under the terms of the improvement lease required in the seven-year plan, the tenant is required to build a house costing not less than \$1,000, and a barn to cost not less than \$500. He must have a lawn 50x100 feet and the land must be completely fenced with a regulation fence, cedar posts, one rod apart and four wires.

A well must be dug and a cylinder pump provided. The land must be cleared, leveled for irrigation by the end of the third year, and one-half left seeded at the expiration of the lease. All improvement must be completed by the end of the third year. The rental fee on this new land are 25 cents an acre for the first two years and 50 cents for the next five.

Good prices on nearly all farm

not take place until the latter part of next week.

In the meantime, a rising tide of enthusiasm for the likeable Indian mentor is evident in Pullman since the great win of the Cougars over Southern California.

When the 2,800 students walked out of school to welcome the team home Wednesday, the first cry was for Exendine. Exendine was not there to see the wild demonstration, having remained in California.

"Let's have Exey!" was the insistent demand of the student body, and it was a disappointed crowd that left the meeting.

Members of the team are for their coach to a man. The feeling is that his retention would mean much toward a high standing in the conference next year.

particle
the gro
Reed
New Y
because
Last w
for the
He
moon.
forties
as an
a long
Thos
greatn
ror on
game
teams.
footba
streng
He c
kick w
crushin
was a
rific ta
on de
With
his an
combin
and c
Scotch

UNW

O.I.Y.
problem
before
of 51
an am
sion a
sioner
needy
ters b
Mor
bill, de
ty \$40
titas,
serted
was c
"place
penalt
The
house
sage,
Reed,
E. A.
"no."

FINE

Panychida za zmizelého autora této knihy, jenž se stal obětí ztraceného mobilu

Vážený čtenáři, vážená a roztomilá čtenářko,
jelikož mi prozřetelnost přisoudila při vzniku této knihy biblickou roli truhláře Josefa, chápu se pera, abych napsal několik řádků o pohnuté historii její geneze.

Na jaře 2015 jsem byl svými bratry zvolen velikým mistrem Veliké Lóže České republiky. Tuto funkci jsem zastával po tři roční volební období. Svobodní zednáři považují své řádové členství za velmi důvěrné, a tak vlastně zvenčí nemáte moc šanci zjistit, kdo je zednářem. Když se stanete velmistrem, jste jedním z mála živých českých zednářů, které lze nalézt na internetu. A tak se sem tam na vás někdo obrátí. Tu paní redaktorka z časopisu, aby vyplnila mezery mezi reklamami rozhovorem na téma „odhalené zednářovo, pardon, zednářské pozadí“, tu vám pošle rozhořčený e-mail mašíbl, který zednářství považuje za satanistickou sektu, tu se někdo ozve se zájmem o vstup do řádu. Prostě jste tak trochu kon-taktní osobou mezi vnějším světem a zednářstvím.

Pokud nebylo zjevné, že se jedná o psychiatrickou diagnózu, snažil jsem se s takovými lidmi komunikovat. Proto jsem neodmítl, když mne někdy v létě roku 2016 požádal o schůzku jakýsi pan Jan Novák. Možná se jmenoval trochu jinak, má paměť je velmi slabá, ale v každém případě to bylo takové to komoditní české jméno, které vidíte napsáno ve vzorech vyplnění úředních formulářů.

Po schodech do mé kanceláře v Opletalově ulici ztěžka vystoupal postarší, tak šedesátiletý muž, který si vypomáhal otlučenou hůlkou. Byl střední postavy a měl naprosto fádňní obličej, rámovaný prořídými šedivými vlasy. Navzdory prázdninovému vedru byl oblečen do tmavého, ne právě dokonale padnoucího obleku, bílé košile a kravaty nudného vzoru, která mi, nevím proč, připomněla oděvní styl stranicových činovníků let osmdesátých.

Posadili jsme se do křesílek a já nalil vodu do sklenic. Nebyl mi sympatický. Byl takový, promiňte mi ten výraz, žvanivý. Možná jste se potkali s lidmi, kteří vám neustále sdělují, že vědí, co je za oponou. Takovými jakoby náznaky. Vrství větu za větou, ale sdělení žádné. Jejich svět je někde jinde, tam vedou všechny ty nitky, které ze skrytu pohybuji všehomírem. Pane, však vy víte, že já vím. Vlastně jsem si kladl otázku, jestli je úplně normální. Namluvil toho hodně, mluvil česky a spisovně, ale když se teď snažím vzpomenout si na obsah jeho sdělení, mám v hlavě naprostou mlhu. Pak sáhl do veliké kožené aktovky, kterou měl s sebou, a podal mi tlustou složku v hnědé obálce.

„Napsal jsem román a byl bych rád, pokud byste se na něj podíval. Je totiž o zednářství. Zajímá mě váš názor. Kdybyste chtěli, mohli byste to vydat.“

Souhlasil jsem, že to přečtu, jen abych ho už měl z krku.

„Dovolím si zavolat tak za čtrnáct dní, ano?“ řekl úlisně.

Vyžádal jsem si měsíc. Pak odešel.

Samozřejmě, že jsem na jeho román zapomněl. Když mi po měsíci zavolaal, vymluvil jsem se na pracovní vytížení a slíbil, že si ho tentokrát určitě přečtu. Kdo byl někdy v mé kanceláři či doma v pracovně, ví, že jsem neskutečný nepo-

rádník. Mezi časem jsem navršil další stohy papíru na všech úložných místech, a tak jsem hodnou chvíli kutal jako archeolog vrstvami dokumentů, než jsem našel obálku s románem. Vzal jsem si jej na víkend na chalupu a dal se do čtení. Ten člověk byl grafoman. Bylo to dlouhé, rozvláčné, dějové linie se všelijak mísily, ztrácel jsem se v tom, kdo je kdo. Zkrátka, přečetl jsem asi třicet stránek a nechal toho.

Vyprávěl jsem o svém zážitku v lóži a jeden z bratří, literárně činný, vyjádřil přání si onen román přečíst. Něco jej na něm, nevím proč, upoutalo a navrhnul, že by jej výrazně proklestil a učinil čitelnějším. Souhlasil jsem s nadšením, aspoň budu moci prokázat jeho autorovi, že jsem se na něj nevykašlal. Po čtvrt roce mi onen bratr poslal elektronický text, který je vám v této knize předkládán. Přečetl jsem ho a shledal jej poměrně zábavným plážovým čtením. Jakkoli je patrné, že místy nese stopy editorova odpárávání a sešívání textu.

Ten člověk se mi už nikdy neozval. Jeho číslo jsem neměl v mobilu uloženo, dohledal bych je ale přes esemes, mobil jsem však mezitím ztratil cestou z bujaré svatební veselice svého známého právníka. Protože mi přišlo škoda, abyste byli na mořské pláži ochuzeni o toto bizarní dílko, rozhodl jsem se je vydat. Jeho editor, a tím vlastně tak trochu spoluautor, zmíněný bratr, se mezitím stal laickým členem jistého církevního řádu a požádal mne, abych jeho identitu nikdy a za žádných okolností neprozradil. Ostatně nedávno jsem zaregistroval, že má i politické ambice v jedné pravolevé straně s rychle rostoucí popularitou, a tudíž má ty nejlepší důvody pro své utajení.

Předpokládám, že se mi autor této knihy, který se v rukopise skryl za pseudonym Melchior Kotnowski, ozve a já mu

budu moci předložit k úhradě výslednou ztrátu tohoto vydavatelského dobrodružství. Neboť jeho je autorská sláva, stejně jako finanční výsledek tohoto podniku.

Tedy, milý čtenáři, odlož svého oblíbeného Dana Browna, chop se Melchiora Kotnowského, čti rychle a jedním dechem a užívej letního slunce. A dodávám: nezapomeň na pitný režim...

Pavel E. J. Gergel

text © Melchior Kotnowski, Pavel E. J. Gergel, 2019
cover & illustrations © Kameel Machart, 2019
ISBN 978-80-87938-85-0

MELCHIOR
KOTNOWSKI

PŘÍPAD

klopýtání
alternativní
současností

VELIKÉHO MISTRA

Mrtvola

Kočár sjel z prudkého kopce k úzkému kamennému mostu, kde jej zastavil hlídkující četník. Vrchní komisař Bárta vystoupil, nasadil si klobouk a přitáhl límec kabátu ke krku. Mžilo. Za mostem stoupala vzhůru dlážděná cesta, obklopená kamennými a hrázděnými domky, stoupala prudce až na obzor kopce, kde drúze domů dominovaly siluety barokního kostela a stylově poněkud neurčitého zámku. Celý ten kopeček s miniaturním městečkem působí trochu jako rozhrabané mraveniště, pomyslel si Bárta a bezmyšlenkovitě sáhl do kapsy pro nedokouřenou dýmku. Četník, který kočár zastavil, mu krátce zasalutoval.

„Strážmistr Richter z místní stanice, občane vrchní komisaři. Prosím následujte mne, je to tak deset minut pěšky, zajet kočárem se tam nedá,“ vyšťekl komisně evropštinou se silným německým přízvukem.

Před vjezdem na most se tyčilo pískovcové torzo jakéhosi svatého, jehož kamenné boty čouhaly ze sutany vroubené krajkovým ornamentem. Více z původní sochy nebylo patrné, postava končila v úrovni kolen. Z vrcholu torza vycházela asi metrová tyč, která končila z plechu vystřiženou frygickou čapkou, kolorovanou jasně rudou barvou a ozdobenou částečně plastickým reliéfem trikolory. Barva byla zachovalá, ale místy násilně otlučená, někdo si zřejmě vybral symbol svobody za cíl svého vandalství či protestu proti poměrům. Asi to byl původně Jan Nepomucký, co taky jiného tady u mostu, pomyslel si Bárta a mlčky pokývl strážmistrovi Richterovi, aby jej odvedl na místo činu.

„Půjdeme lesem a už se připozdívá,“ řekl strážmistr a zapálil lampu. „Proším za mnou, občane vrchní komisaři,“ dodal s nádechem servility, alespoň to tak Bártovi vyznělo.

Lampa se pohnula a vyrazila kupředu, vlastně nejprve několik kroků zpátky po silnici, odkud přijeli, a pak se spolu se strážmistrem zanořila do lesa. Bárta, poté, co rozdýmal svou dýmku, vyrazil za světlem. „Cherchons la lumièère,“ nápěv této písni v evropštině bůhvíproč zavibroval v inspektorových paměťovodech, „cherchons la lumiiiièèèèère,“ aby jej vzápětí vystřídala dětská říkanka: „Un deux trois, je vais dans le bois, quatre cinque six, cuellir les cerises.“ Sbírat třesně, páni, to je ale pitomost, pomyslel si Bárta v souvislosti s očekávanou řezničinou, ke které právě klopýtal za lampou po úzké pěšince, vyšlapané do prudkého lesnatého svahu. Dole, pár metrů pod stezkou, tekla říčka, která oddělovala tento břeh od staveb, jimiž na břehu druhém dávalo vědět o své existenci zadumané městečko, teď právě rozsvěčující svá večerní světla. Budiž světlo, pomyslel si Bárta. Strážmistr kráčel mlčenlivě před ním a snažil se vysoko nesenou lampou co možná nejlépe osvětlit cestu před nimi. Vrchní komisař mlčky udržoval oheň ve své dýmce a strážmistr si netroufl svou iniciativou odstartovat konverzaci. Vykračoval rozváženě vpřed a co chvíli si přendával lampu z jedné unavené ruky do druhé.

Bárta si vlastně ani nevšiml, jak dlouho šli, když strážmistr Richter odstrčil vrzavá vrátka v plaňkovém plotě, obkličujícím domek, který náhle zasvítit mezi nimi a řekou, a hlasitě zakašlal. Dveře domku se otevřely a objevila se lampa osvětlující tvář osoby, která ji držela. Bárta si s překvapením uvědomil, že ji zná. Byl to Král, jeho spolužák z Lyonské repub-

likánské bezpečnostní akademie. Ta dvě desetiletí od studií mu sice výrazně přidala na buclatosti v obličejí a ubrala vlasů, ale poznal jej naprosto jistě. Jak se Bárta přiblížil ke dveřím, poznal jej i Král. Chvíli na sebe trochu rozpačitě hleděli a oba přemýšleli, jak se pozdravit před třetí osobou. Podali si trochu prkenně ruku, jen tak po občansku.

„Vítám tě u nás, Maximiliáne,“ řekl suše Král, evropsky, aby podtrhl oficiálnost jejich komunikace, „pojď se na to podívat,“ a máchl lampou směrem dovnitř. „Vlastně by sis možná měl dát nejprve loka na kuráž, je to síla,“ řekl tentokrát česky a sáhl do kabátu pro placatku.

„No tak, něco jsme už spolu viděli,“ odpověděl Bárta ve zjevné narážce na jejich společnou službu při potlačování skandinávské kontrarevoluce.

„To je fakt,“ dal mu zapravdu Král, „tak jdeme na to.“

Prošli temnou chodbou a vstoupili do místnosti osvětlené svíčkou, postavenou na stole pod zavěšenou skleněnou koulí naplněnou vodou. V místnosti stáli další dva lidé, podle uniforem členové republikánské bezpečnosti. V rohu na gauči ležel mrtvý člověk, či spíše beztvaré zbytky toho, co bylo kdysi člověkem. Jako by strávil hodinu pod bucharem, pomyslel si Bárta a rozhlédl se kolem sebe. Venkovský stůl, u něj šest židlí, sto let starý přiborník, poněkud nahnutá litinová kamna, na stěnách barvotisky z Epinalu s tematikou Veliké revoluce, text Deklarace práv člověka, vše v zaprášených a otlučených rámech. Běžná výzdoba obydlí občana Evropské ateistické republiky. Gauč s mrtvolou byl prosáklý krví, která byla i na podlaze kolem. Tam byla ale krev záměrně rozmazána hadrem tak, aby nebyly patrné žádné stopy bot, a to i v předsíni a přes práh až do trávy, kam byl hadr odhozen.

...gauč byl prosáklý krví, která byla i na podlaze kolem.

„Jak dlouho je mrtev?“ zeptal se okolostojících Bárta.

„Asi tři až čtyři dny, objevili jsme ho včera ráno a už byl naprosto ztuhlý,“ odpověděl jeden z mužů v uniformě bezpečnosti.

Král vyvedl Bárta na chodbu: „Víš?“

„Vím, proto mě povolali z Prahy, varovali mě. Je to Pierre Duvillard, bývalý Velký mistr GODE¹. To je průser, megaprůser...“, odvětil Bárta a vrátil se do místnosti.

Tělo už dávalo o své přítomnosti naléhavě vědět nasládlým pachem, který pomalu naplňoval místnost. Vlastně tak dlouho čekali jen kvůli Bártovi, aby zhlédl situaci na místě.

„Jestli máte všechno zakresleno a sejmuty otisky, můžete jej odnést,“ řekl zdánlivě nezúčastněným hlasem Bárta, vyšel před dům, nacpal si trochu tabáku do vyhaslé dýmky a chvějícíma se rukama si ji natřikrát zapálil.

Proč zrovna já dostal na starost smrt takovýho hlavouna? To smrdí pěkným průšvihem, pomyslel si a večerní chlad mu proběhl po zádech.

1 – Grand Orient de l'Europe

Setkání dvou spolužáků

V hostinci U stromu svobody seděli v pozdním večeru Bárta s Králem skloněni nad lahví vína. Litinová kamna jim sálala své teplo do tváře a z výšin nad výčepním pultem se na ně mračila nestárnoucí podobizna prezidenta Výboru pro veřejné evropské blaho. Pod ní visely menší a nezřetelné portréty, zřejmě místní mučedníci Evropské revoluce, pomyslel si Bárta. Naši hrdinové, sráči mramoru, neměl bych to s tím pitím přehánět. Doba je zlá, ještě něco v opilosti plácnu... Podíval se na Krále. Četná kila navíc, posbíraná sedavou policejní prací, a úprk vlasů z čela směrem vzad spolu s jeho lehce přihrbenou postavou mu dodávaly vzhled venkovského strejce. Páni, ten zestárl a ztuctověl. V Lyonu byl mezi nejlepšími, a teď tady kotví v tomhle zapadákově. Pro absolutní blbost... Někdo tehdy přepsal na Králově šatní skříňce jmenovku na ROI, a už to jelo. Vedení akademie tak zjistilo, co vlastně KRÁL v evropštině znamená, a nešťastník se vezl. Proč se občan student Král nepřejmenuje? Copak student elitní republikánské akademie může popuzovat republikánský vkus tak reakčním příjmením? A už z toho bylo drama. Nakonec to dopadlo relativně dobře, dohledal se jakýsi vzdálený prapředek, lajtnant Joseph Maria Kral, který byl v rakouských sborech při ruském tažení v roce 1812 a šťastně se nevrátil, zmrznuv či sežrán Rusy nebo medvědy. Takže taky tak trochu hrdina revoluce, a jako že to jméno se drží v rodině právě kvůli onomu herojovi. Král měl skvělé studijní výsledky, tak to ustál, ale do spisů mu přece jenom fleklo. Přisahal, že pro Republiku udělá vše, i život položí, a zatím se ani

neobtěžoval změnit si své reakční jméno. To, občané, zavání křivopřísežnictvím... S takovým škraloupem se v Paříži nebo Vídní neuchyťš...

„Rád tě vidím, bratře,“ mrknul vesele Bárta svýma ocelově šedýma očima a dolil sklenky. Na rozdíl od Krále měl dobře rozjetou kariéru a byl pořád ještě ve formě. Jeho robustní vyšší postava sice také absorbovala nějaké to kilo navíc, ale prozatím ještě bez zjevné patrnosti. Zlatavá kštica stále držela pevně na svém místě, vyvažována krátce zastřiženým knírem.

„Nápodobně,“ odvětil Král.

„Co jste zjistili?“

„Našli jsme u něj papíry, jeho dokumenty občanské i řádové, pár dopisů, to už asi víš, to jsme drátografovali do Vídně, proto tě asi poslali. Předtím jej tady nikdo neviděl, aspoň co jsme zatím ověřovali. Jak byl zřízený, to sis prohlédl. Stalo se to na místě, podle množství krve kolem. Tělo je rozmláčené kladivem nebo palicí, vizuální identifikace je myslím nemožná. Hlava je rozbitá s obzvláštní důkladností, ale nějaké otisky prstů z toho vykřešeme. Doufám, že v Paříži v kartotéce mají otisky i takovýchhle,“ Král chtěl asi říct něco peprnějšího, ale dostal to pod kontrolu, „vysoce postavených občanů.“

„Takže, jak jsi řekl, začneme otisky. Jestli na něm někdo takhle zapracoval, nemůžeme vyloučit, že to třeba ani vůbec není on. V tomhle stavu ho v Paříži nepozná už nikdy nikdo. Musíme začít s vyloučením varianty falešné identity, ať víme, co máme před sebou.“

Král si loknul a potáhl z viržinka.

„Kolik mu bylo?“